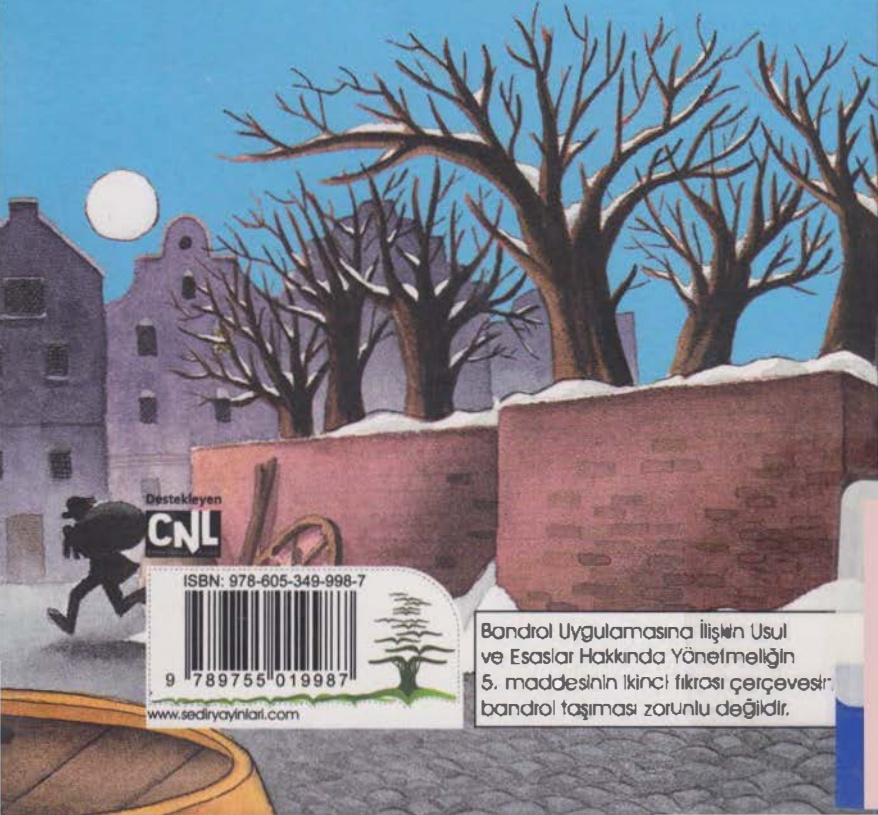

Pi'nin Hazinesi

Amsterdam, 1634. Pi ve ailesi son derece yoksul insanlardır. Pi, bir akşam, evine dönerken herkesin “deli adam” diye andığı birinin konağının önünden geçer. O sırada, kaçmakta olan bir hırsızla burun buruna gelir. Hırsız, çaldıklarını Pi'nin önünde düşürür. Pi, düşenleri alır ama bunların soğandan başka bir şey olmadıklarını görünce hayal kırıklığına uğrar. Bir insan ne diye soğan çalar ki? Ama Pi'nin bilmediği bir şey vardır: Bunlar hiç de alelade soğanlar değildirler.

Destekleyen
CNL

ISBN: 978-605-349-998-7

9 789755 019987

www.sediryayinlari.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Pİ'NİN HAZİNESİ

Okumayı Seviyorum 1-2

ISBN: 978-975-501-998-7

Özgün Adı: Le trésor de piet

Yazan: Jennifer Dalrymple

Resimleyen: Xavier Salomó

Çeviren: Egemen Demircioğlu

Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2004

© Sedir Yayınları, 2013

© Egemen Demircioğlu, 2014

Türkçe Yayın Hakları Sedir Yayınları tarafından
Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Bayard Editions
Jeunesse'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

3. Baskı: Mart 2014 (3000 adet)

Baskı: Bakanlar Medya Rek. Yayınevi A.Ş.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. No: 1
Üsküdar/İstanbul T: 0216 316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Pi'nin Hazinesi

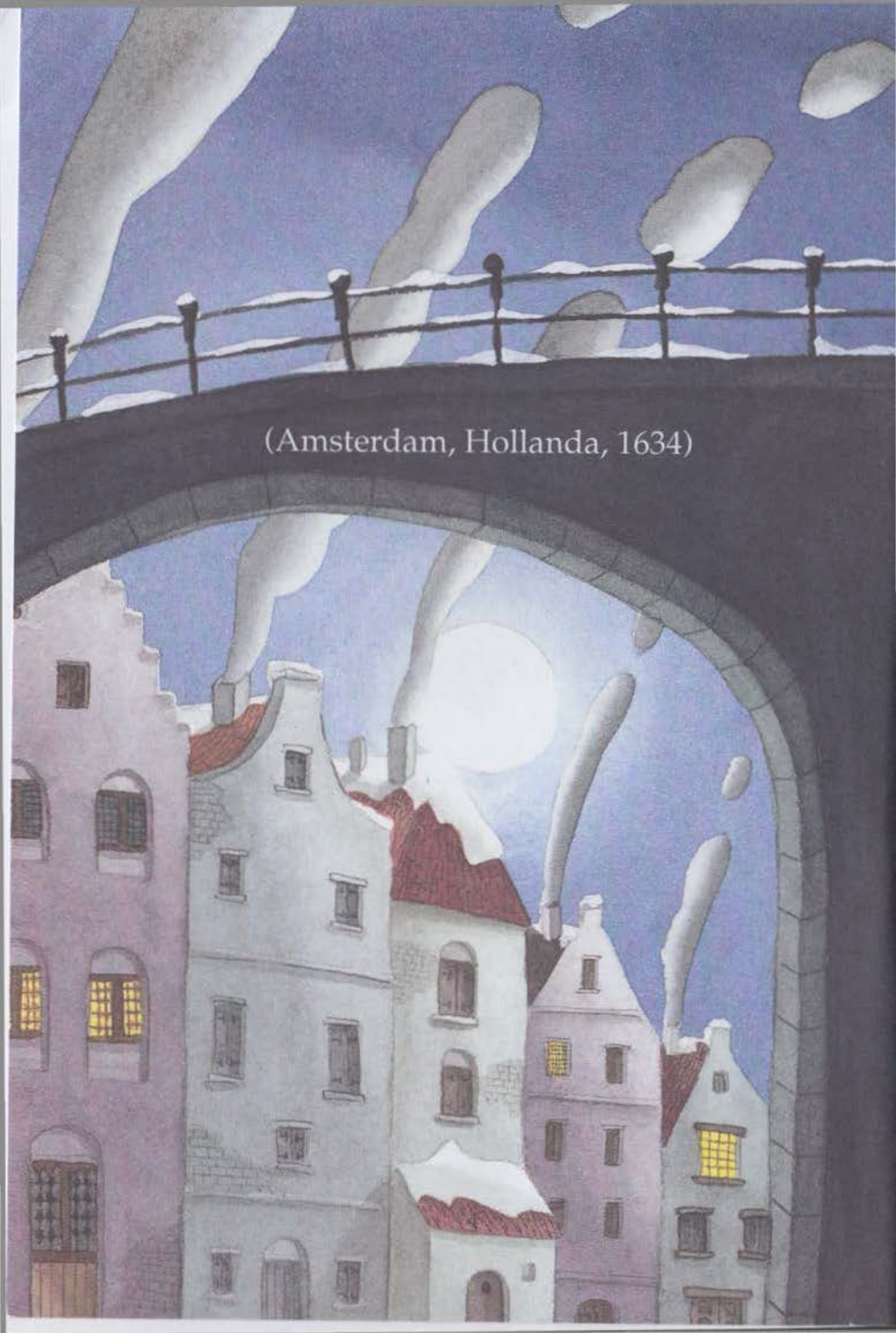

yazan
Jennifer Dalrymple

resimleyen
Xavier Salomó

çeviren
Egemen Demircioğlu

erdem
çocuk

(Amsterdam, Hollanda, 1634)

Deli Adamın Evi

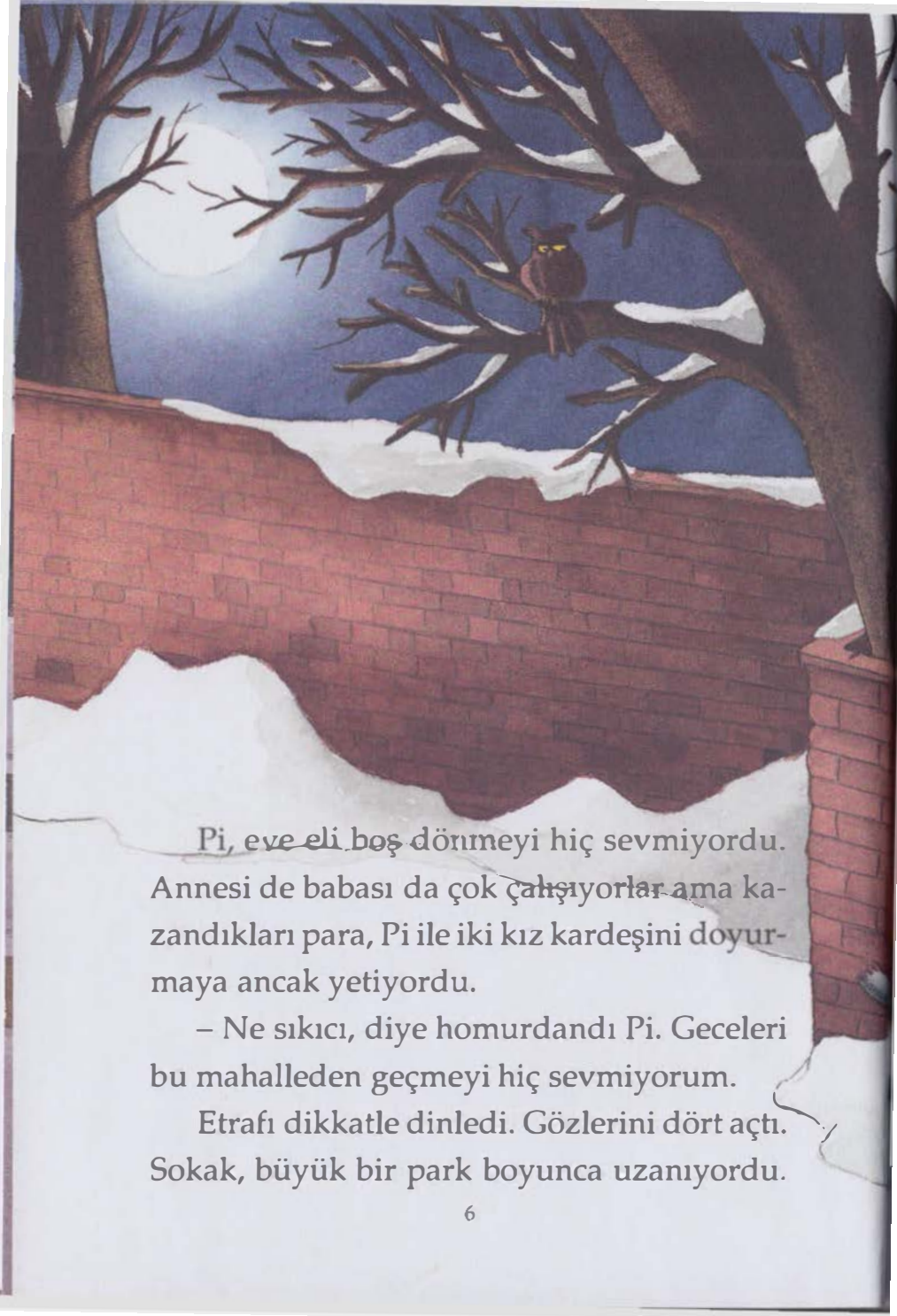

1634 yılı Ocak ayının gecesinde, Amsterdam kentinde, yusuvarlak ay, donmuş kanalları pırıldatıyordu. Pi, bütün gününü yürüyerek iş aramakla geçirmişti. Şimdi, evine dönmek için şehri bir uçtan bir uca kat etmesi gerekiyordu.

Bazen ona ufak tefek işler veriyorlardı: Bir yere bir mektup götürmek veya bir arabanın yükünü boşaltmak gibi. Ama bugün kimsenin ona ihtiyacı olmamıştı.

– Bir tek kuru balık, bir dilim ekmek bile yok, diye içini çekti Pi. Midem sırtıma yapıştı.

A winter night scene. A full moon is visible in the dark blue sky. Snow is piled on the branches of bare trees and on a brick wall. An owl with yellow eyes is perched on a snow-covered branch. The brick wall is red and has a small chimney on the right side.

Pi, eve eli boş dönmeyi hiç sevmiyordu. Annesi de babası da çok çalışıyorlar ama kazandıkları para, Pi ile iki kız kardeşini doyurmaya ancak yetiyordu.

– Ne sıkıcı, diye homurdandı Pi. Geceleri bu mahalleden geçmeyi hiç sevmiyorum.

Etrafı dikkatle dinledi. Gözlerini dört açtı. Sokak, büyük bir park boyunca uzanıyordu.

Parkın içinde, etrafı bahçeye çevrili bir konak vardı. Bahçede, kimsenin tanımadığı bazı bitkiler, garip ağaçlar yetişiyordu.

- Deli adamın evi, diyerek ürperdi Pi ve adımlarını sıklaştırdı.

Sokakta yürürken bahçeden korkunç hayvan sesleri geliyordu. Bu evin sahibi, "deli" diye anılan garip bir adamdı.

Ayak sesleri duyunca ürperdi Pi. Gelen, sokakları dolaşan gece bekçisiydi. Pi, bir fıçının

arkasına saklandı ve bekçinin uzaklaşmasını bekledi.

Ama bekçi gider gitmez karanlığın içinde büyük bir gürültü koptu. Pi, gölgede iyice sindi ve etrafı gözledi.

Bir adam parkın duvarına tırmanıp sokağa atlamıştı. Sırtında da şişkin bir çuval taşıyordu.

“Bir hırsız...” diye düşündü Pi. Adam acele ediyordu ama parke taşları öyle donmuştu ki ayağı kayarak boylu boyunca yere serildi. Çuval yere düştü ve içindeki eşyalar saçıldı. Hırsız ayağa kalktı, dökülenlerden toplayabildiği kadarını toplayarak gecenin karanlığında kayboldu. Pi’nin ayaklarının dibine bir torba yuvarlanmıştı.

Pi, son derece temkinli bir şekilde torbayı açtı.

– Soğan bunlar, dedi şaşırarak. Bu adam niye bu soğanlar için hayatını tehlikeye atıyor ki acaba? Belki benden de açtır zavallı...

Yüzünde bir gülümsemeye ekledi:

– Neyse, güzel çorba olur bunlardan.

Pi, ganimetini çantasına koyup evine yollandı.

Üç Soğan

Pi ve ailesi, şehrin hemen çıkışında, kırık bir bölgede yaşıyorlardı.

Pi, eve döner dönmez torbayı masanın üzerine koydu.

– Bu, deli adamın evinden geliyor, dedi anne ve babasına. Düşünebiliyor musunuz, bu gece oraya hırsız girdi. Sonra, hırsız kaçarken tam önümde bunu düşürüp gitti.

Bütün aile ganimetin üzerine eğildi. Hayretle soğanlara bakıyorlardı.

Babanın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

- Hayatımda hiç böyle soğan görmedim.
Büyük kız kardeş:
– Belki uğursuz soğanlardır bunlar, diye mırıldandı.

– Belki de sihirli soğanlardır, dedi küçük kız kardeş.

– Ne olurlarsa olsunlar, dedi Pi, gözlerinde pırıltılarla. Bence çok güzeller.

Anne, eline bir avuç soğan aldı ve,

– Hiç fark etmez, diyerek onları çorbanın içine attı. Karın doyurduktan sonra!

Pi'nin surati asıldı. Soğanlarının çorba malzemesi yapılmasına içerlemişti sanki. Onların bu muameleye layık olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Sonuçta bunlar deli adamın evinden çıkmışlardı ve birisi onları çalmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Çaktırmadan elini soğanlara uzatıp üç tanesini aldı. Bunları kendine saklayacaktı.

Kimsenin onları elinden almaması için soğanlarını gidip yaşlı elma ağacının içindeki kovuğa sakladı. Sonra da görünmemeleri için üzerlerini samanla örttü.

O günden itibaren Pi'nin şansı açıldı ve hep güzel işler buldu. Çörek sattı, tahta çarıkların çamurlarını temizledi, buz patenlerini biletti. Böylece hemen hemen her gün eve yiyecek götürebildi.

Pi, "Yoksa bu soğanlar sahiden sihirli mi?" diye kendi kendine soruyor ve muhakkak her akşam gidip onlara teşekkür ediyordu.

Bahar geldi. Yaşlı elma ağacı rengârenk çiçeklendi. Bir akşam Pi, samanları kaldırıp soğanlarına baktığında onların yeşermiş olduklarını gördü.

– A, diye haykırdı. Eğer onları toprağa ekersem büyüyüp çoğalabilirler.

Pi, bahçenin bol güneş alan ama rüzgâr almayan en güzel yerini seçti.

Bir sabah, topraktan küçük filizler çıktığını gördü. İçi mutlulukla doldu.

İnanılmaz Çılgınlık

O akşam, Pi'nin babası, çalıştığı limandan döndüğünde ailesine şaşkıncu bir haber getirdi:

– Rotterdam'da, bir tüccar, bir çiçeğe yüz florin verdi... Tek bir çiçeğe!

Anne içini çekerek,

– O parayla bizim üç ay karnımız doyar, dedi.

Ertesi gün, yine işten dönüşte, baba evdekilere yeni bir haber getirdi:

– Zenginlerden biri, tek bir çiçek için tam bin florin ödedi.

– Bin florin mi? Delirmiş mi bunlar, diye haykırdı anne. O parayla hepimiz bir sene doyar, bir de üst baş alırız.

Pi'nin büyük kız kardeşi heyecanlandı.

– Yarından tezi yok yol kenarındaki bütün çiçekleri toplayacağım.

– Boşuna uğraşma, dedi baba. Bu sıradan bir çiçek değil. Doğu ülkelerinden geliyor. Adı da "lale". Son derece nadir bulunan bir çiçek.

Büyük kız kardeşin hayalleri yıkılmıştı. Pi ise ürpermişti. Aklına o hırsız gelmişti.

Eğer bir insan bu soğanları çalmak için kendini bu kadar tehlikeye atmışsa belki de bunlar lale soğanlarıydı.

Sonra, birden, son üç ayda bunlardan kim bilir kaç tanesini çorbasının içinde mideye indirdiğini düşünerek dehşete kapıldı.

Mutfığa koştu. Torba boştu. Küçük kız kardeşi, iştahla çanağının dibini yalıyordu.

Pi'nin elinde, artık sadece yeşermeye başlamış üç soğan kalmıştı.

Filizler büyüyorlar, uzun ve yeşil bir sap şeklinde her gün biraz daha uzuyorlardı. Sonra, bir gün, üç sapın uçları şişmeye ve yuvarlaklaşmaya başladı.

Pi, onlardan gözünü ayıramıyordu. Kalbi çarparak bekliyordu: Çiçekleri sonunda sırlarını açığa vuracaklardı.

Baba, her akşam eve geldiğinde ailesine, bütün Hollanda halkını saran inanılmaz çığgınlıktan bahsediyordu. Kimi birkaç çiçek için evini kimi ineklerini satıyordu. On bin, elli bin, yüz bin florin! Bu "lale" denen çiçeklerden birkaç tanesine sahip olmak için insanlar su gibi para akıtıyorlardı.

Sonra, bir sabah, Pi'nin ilk çiçeği açtı. İnsanın içini titretecek kadar narin, kıpkırmızı altı tane yaprak taç gibi açılmıştı. Anne, oğlunun omzu üzerinden eğilerek baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

– Hayatımda hiç böyle bir çiçek görmedim, dedi.

Pi gülümsedi.

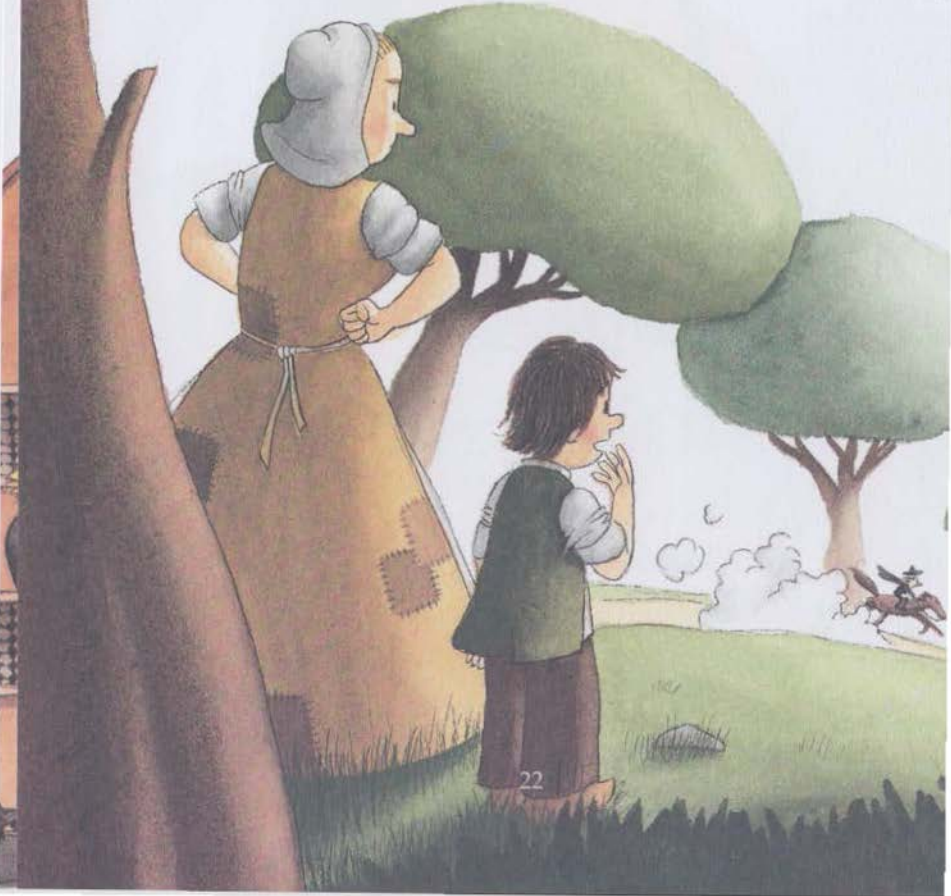
– Bunlar, benim ektiğim soğanlar, anne.
Bunlar, lale!

Anne bir çığlık attı.

Tam o sırada, yoldan bir atlı geçiyordu. Anneye ve bütün aileye gülümsedi. Sonra çiçekleri gördü. Onları görür görmez gözleri parladı ve dörtnala oradan uzaklaştı.

– Ne oldu buna, diye şaşırdı anne.

– Laleleri gördü, dedi Pi. Aniden korkunç bir endişeye kapılmıştı.

Tüccar

Pi'nin kız kardeşleri, lale sahibi olduklarını öğrenince koşup geldiler. Onlar da yeni servetlerine hayranlıkla baktılar.

Büyük kız kardeş yüksek sesle hayal kuruyordu:

– Nihayet kendime güzel elbiseler ve ayakkabılar alabileceğim.

– Dur bakalım kızım, diye onu sakinleştirdi annesi. Önce evi onarmamız ve bir inek almamız lazım.

– İstersek koca bir sürü bile satın alabiliriz,

diye söze girdi küçük kız kardeş. Ya sen, Pi, diye sordu sonra. Sen kendine ne alacaksın?

Pi'nin sesi çıkmıyordu. O, lalelerin satışının getireceği parayı ve rahatlığı hiç düşünmüyordu. Onu ilgilendiren, sadece çiçeklerinin güzelliği idi. Onları hiç satmamayı, korumayı ve çoğalmalarını sağlamayı arzuluyordu.

Tam o sırada, gelen bir atlı arabanın gürültüsünü duydular. Arabayı birkaç atlı takip ediyordu.

Araba, Pi'nin evinin önünde durdu.

Kapısı sertçe açıldı ve içinden iri yarı, kap-kara giyinmiş bir adam çıktı. Kararlı adımlarla lalelere doğru yürüdü.

Anne eve koştu ve en büyük tavasını iki eliyle kapıp geldi.

– Eğer bu pis herif lalelerimizi çalmaya geldiyse gününü göstereceğim ona.

Anne ve kızları, Pi'nin laleleriyle siyahlara bürünmüş adamın arasına girdiler.

Adam durdu. Dantellerle süslü giysileri, onun zengin bir tüccar olduğunu açıkça belli ediyordu.

Yüzünde sahte bir gülümseme belirdi.

– Hanımefendi, benim adım Klamp. Nadir bitkiler koleksiyoncusuyum. Bahçenizde oldukça ilginç bitkiler yetiştiğini duydum. Acaba bir göz atabilir miyim?

Anne, tüccarın görünüşünden etkilenmekle beraber, aşıru kibarlığından işkillenmişti.

– Sadece bir kere bakacağım, diye ısrar etti adam.

Anne, istemeye istemeye bir adım kenara çekilerek tüccarın çiçeklere bakmasına müsade etti.

– ok güzeller, diye mırıldandı adam, hayranlıkla.

– Bedava değil, satılık onlar, dedi anne. Hem de pahalıdırlar, haberiniz olsun!

Klamp'ın yüzündeki gülümseme bir anda dondu.

- Nereden çaldınız bu laleleri, diye sordu aniden, buz gibi bir ifadeyle.

- Ne, diye bağırdı anne. Siz bize hırsız mı diyorsunuz?

- Tabii hırsızısınız, diye pis pis cevap verdi Klamp. Daha ayağınıza pabuç alacak paranız yok, lale sahibi olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Onları bir yerden aşırdınız. Bunun başka bir izahı yok.

Pi artık dayanamadı ve bağırdı:

– Biz hırsız değiliz! Bu çiçekleri ben buldum. Amsterdam'ın ara sokaklarından birinde yerde duruyorlardı!

Klamp Pi'ye alaycı bir bakış attı:

– Evladım, binlerce florin değerinde çiçekler sokakta yetişmez. Deve dikenini değil bu!

– Yakalayın şu yumurcağı, diye bağırdı adamlarına. Mahkemede suçunu itiraf ettirirler ona.

Öfkeden çılgına dönen anne, oğlunu tutmaya çalışan adamlara tavasıyla girişti.

– Koş, diye bağırdı Pi'ye. Kaç kurtul.

Anne korkunç silahını sağa sola sallayarak adamları oyalarken Pi kaçmayı başardı.

Bay Van der Blumen

Pi eve ancak gece yarısı dönebildi. Etraf sakinleşmişti ama bahçede, eskiden lalelerin olduğu yerde, artık koca bir çukurdan başka bir şey yoktu.

Eve girdiğinde kız kardeşlerinin babanın kollarında ağlaştıklarını gördü.

– Oğlum, diye bağırdı baba. Pi’yi görünce rahatlamıştı. İyi misin?

– Annem nerede? Laleler nerede, diye sor-
du Pi.

Babanın yüzü allak bullaktı. Olanları an-
lattı:

– Limandan döndüğümde kız kardeşlerin,
bir tüccarın gelip anneni hırsızlıkla suçladığını
ve onu tutuklattığını söylediler. Tabii, laleleri
de alıp götürmüşler; delil olarak.

Baba içini çekerek,

– Bu tüccar, koleksiyoncu falan değil. O
da ötekiler gibi. Zengin olmaktan başka bir
şey düşünmüyor ve amacına ulaşmak için

garibanları ezmekten çekinmiyor. Yarın sabah hapishaneye gideceğim. Ama fazla bir umudum yok, dedi.

Pi bütün gece gözünü kırpmadı. Kendine çok kızılıyordu. Keşke hırsızın düşürdüğü torbayı hiç almasaydım deyip duruyordu kendi kendine.

Daha gün doğmamıştı ki Pi ayaklarına tah-
ta arıklarını geçirdi ve Amsterdam'a doğru
yola koyuldu. Her şeyin başladığı yere geri
dönmeye karar vermişti.

şimdi, Pi, deli adamın evinin büyük, de-
mir parmaklıklı kapısının önünde duruyordu.
Yutkundu. Gün doğuyordu. şehir yavaş yavaş
uyanıyordu. Bahçeden birtakım yaratıkların
bağırışları geliyordu. İnsanın içini ürperten
bağırışlardı bunlar.

Pi kapıyı çaldı. Evden bir uşak çıkıp ona doğru ilerledi.

– Ne istiyorsun, diye sordu uşak, demir parmaklıkların arkasından.

– Benim, şey del... Yani burada oturan beyefendiyi görmem lazım.

Uşak, küçümseyici bir bakışla kesip attı:

– Bay Van der Blumen çok meşgul. Kaybedecek zamanı yok. Hadi, çek arabanı!

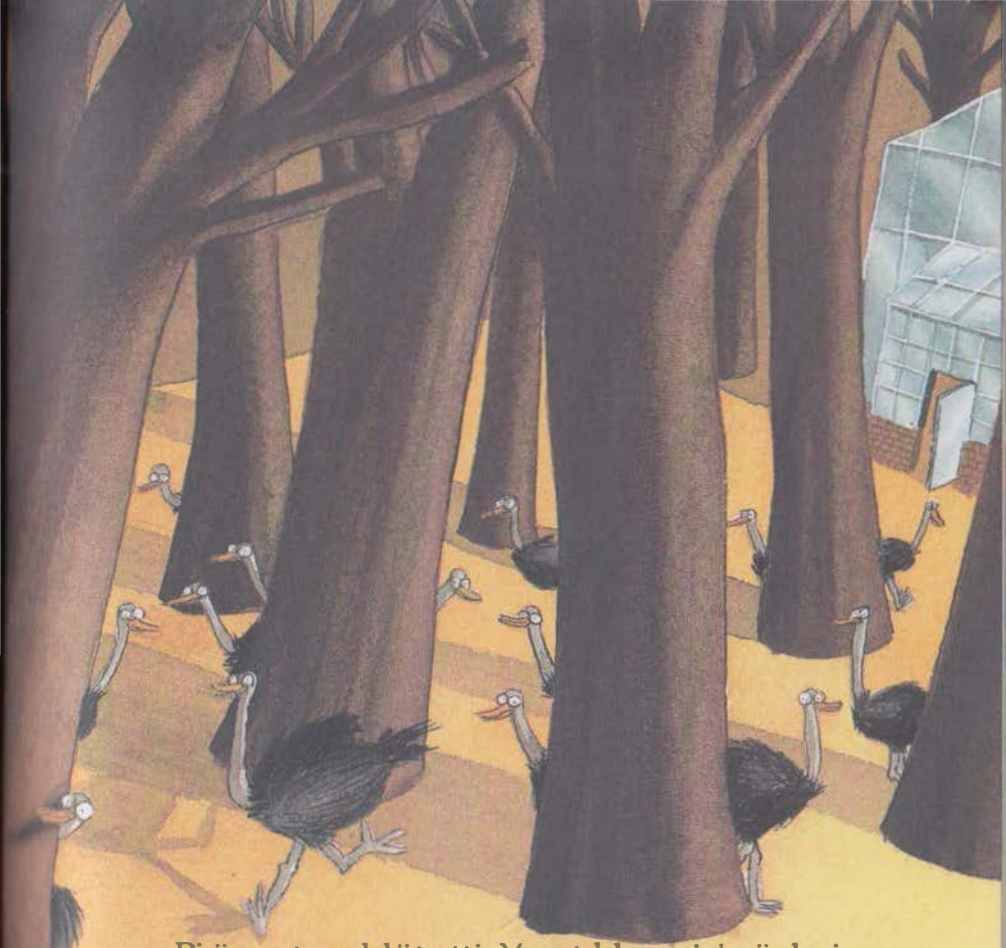
Pi ısrar etmek istedi ama uşak oradan uzaklaşmıştı bile.

– Benden günah gitti, diye düşündü Pi. Ben içeri girmesini bilirim.

Pi, yolun aşağısına gitti. Duvara tırmandı. Duvarın öbür tarafında, tavuğa benzeyen ama dev gibi olan bir hayvan vardı. Hayvan onu görünce kaçtı.

Gelgelelim, dev tavuk yalnız değildi. Biraz sonra başkaları da geldi ve hepsi birden Pi'ye doğru koşmaya başladılar. Butlarının üzerinde dans eder gibi bir hâlleri vardı.

Pi önce tereddüt etti. Yaratıkların iri gözleri korkutucuydu. Ama hapisteki annesi aklına gelince cesaretini toplayıp bahçenin içine atladı.

Pi, içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Hayvanlar tehlikeliye benziyorlardı. Koşmaya başladı. Ama galeyana gelmiş dev kuşlar peşini bırakmadılar. 37

Pi hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Ayakları onu büyük, camdan bir eve doğru sürükledi. Orada açık bir kapı buldu ve kendini içeri attı.

Bütün bu kargaşa, cam evdekileri de uyan-
dırmıştı. İçerideki gür bitkilerden haykırışlar
ve ıslık sesleri yükseldi. Binlerce kuş havalandı
ve bu garip binanın içinde dönmeye başladı.
Sonra birinin bağırdığı duyuldu:

- SESSİZ OLUN!

Etraf yavaş yavaş sakinleşti. Pi, kollarının
arasına gizlediği başını kaldırdı. Karşısında,
saçları karmakarışık, üstü başı toprak içinde
bir adam duruyordu.

– Sen kimsin, diye sordu adam, kuşkulu bir sesle. Ne işin var burada?

Pi kekeleyerek cevap verdi:

– B... ben... şey... ben Bay Van der Blumen'i arıyordum.

– O benim. Ne istiyorsun?

Karşılaşma

Bay Van der Blumen gerçekten garip görünüyordu. Devamlı tik yapıyordu. Yüzü, sarı ve turuncu çiçek tozu lekeleriyle doluydu. Homurdanır gibi görünmesine rağmen Pi'nin hikâyesini dikkatle dinledikten sonra,

– Demek annen şimdi hapiste ve bu Klamp denen adam benim lalelerim sayesinde zengin olacak, öyle mi, dedi.

Van der Blumen yüzünü buruşturdu ve ekledi:

– Anneni serbest bırakmaları için sana yardım edeceğim ama bu çiçekleri hiçbir zaman geri alamazsın, oğlum. Elveda zengin olma hayalleri...

Pi omuz silkti:

– Ben zaten lalelerimi para için sevmiyordum ki. Sadece onları çok güzel buluyordum. Biliyor musunuz, ben çiçeklere bayılırım ve hayatımda hiç bu kadar güzellerini görmemişim.

Van der Blumen'in yüzü aydınlandı.

– Peşimden gel, dedi Pi'ye ve onu âdeta sürükleyerek balta girmemiş bir ormana benzeyen serasının içlerine götürdü. Eğer çiçekleri seviyorsan

şuna bak: Bu çiçek, sadece her beş yılda bir açar! Şunlar ise sinek yiyen çiçeklerdir!

Pi bir adım geri çekildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Büyülenmişti âdeta.

Botanikçi* Blumen, Pi'ye birçok başka çiçek türü ve uzak ülkelerden getirilmiş bitkiler gösterdi. Pi, onun bütün anlattıklarını dikkatle dinliyor ve düşünüyordu:

"Bu adam hiç de deli değilmiş!"

Van der Blumen birden kıkır kıkır gülmeye başladı.

* Botanikçi: Bitkileri, çiçekleri, ağaçları vs. inceleyen bilim adamlarına denir.

– Burada, dünyanın dört bir yanından gelmiş dört yüzden fazla farklı bitki türü yetiştiriyorum. Aslında yüz binlerce bitki türü vardır. Doğu'dan gelmiş basit çiçek sayılabilecek laleler için insanların çıldırması ne komik!

Bu söz üzerine, Pi'nin aklına tekrar annesi geldi. Pi öyle üzgün görünüyordu ki Van der Blumen onun içini rahatlatmak istedi.

– Merak etme, oğlum. Ben bu işi halledeceğim.

Bunu söyledikten sonra Van der Blumen ortadan kayboldu. Yarım saat sonra döndüğünde Pi onu tanımakta güçlük çekti. Biraz önceki bahçıvan gitmiş, yerine bir asilzade gelmişti.

– Haydi, yüzünü asma, diye bağırdı Blumen. Birkaç çiçek karşılığında anneni hapisten kurtaracağız.

Van der Blumen doğru söylemişti. Daha gün batmamıştı ki hapishanenin ağır kapısı açıldı ve Pi'nin annesi özgürlüğüne kavuştu. Ana oğul sarmaş dolaş oldular.

Pi:

– Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedi Van der Blumen'e.

Botanikçi, göz kırparak,

– Serada benim yanımda çalışmaya ne dersin? Senin kadar hevesli bir çıracığımın olması hiç fena olmaz doğrusu, diye cevap verdi.

Pi, Van der Blumen'in uzattığı eli sıktı ve ertesi sabah gün doğarken bahçenin büyük kapısının önünde olacağına söz verdi.

Bu hikâye, gerçek olaylara dayanmaktadır. On yedinci yüzyılda, bütün Hollanda'yı bir lale çılgınlığı sarmıştı. Lale, çok güzel ve narin bir çiçektir ve o zamanlar son derece az bulunuyordu. En zengininden en yoksuluna kadar herkes lale sahibi olmak istiyordu. Öyle ki insanlar ülkenin sanayisini geliştirmeyi unuttular. Bazı insanlar, sadece bir iki lale soğanı için bir servet harcayabiliyorlardı. Amaçları, onları daha da yüksek bir fiyata satarak para kazanmaktı. Birkaç sene sonra, lale fiyatları tepetaklak düştü.

Birçok insan iflas etti ve ülkenin toparlanması yıllar sürdü.

Jennifer Dalrymple

1966'da San Francisco'da doğan Jennifer Dalrymple, Fransa'da yaşamaktadır. Gerçek dünya ve "hayaller dünyası" hakkında anlatacağı çok şey olduğundan hikâye yazmayı meslek edinmeye karar vermiştir. Yazar olan Dalrymple aynı zamanda 1990'dan beri kitap da resimlemektedir.

Xavier Salomó

Küçükken yürüyerek kitap okumayı seven Xavier Salomó'nun anne-babası düşmesinden korktukları için buna çok kızarlarmış! Buna karşılık, resim yapmasına hiçbir itirazları olmazmış. Hatta Xavier'nin babası, oğlunun çizdiği resimlerden oluşan beş dakikalık kısa bir film bile yapmış! Xavier işte o zaman büyüyünce ne olacağına karar vermiş: Ressam. Ama o babasının düşündüğü gibi tablolar yapmak yerine kitap resimlemeyi seçmiş! Böylece, en sevdiği iki işi bir arada yapabilecekmış: Okumak ve resim yapmak. O zamandan beri birçok reklam, dergi ve kitabı resimlemiştir. İlginç bir ayrıntı: Xavier, hemen hemen her zaman resimlerinin bir köşesine bir kara kedi iliştiriyor.

